

Gesloten gezelschap

Henri Patrik

Gesloten Gezelschap

Geïnspireerd door een waar verhaal

© 2018 Henri Patrik
Eerste druk: dec 2018
Uitgeverij: Schrijverspunt Clusteruitgeverij
Alle rechten voorbehouden
Titel: *Gesloten Gezelschap*
Omslagontwerp: Henri Patrik
Illustratie: Henri Patrik

Code: GM11_2014.0628-01
ISBN: 978-90-8201-729-8
Nur: 305

Henri.d.patrik@gmail.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

**Aan Marie-France, Katja en Jack,
mijn vrouw, dochter en zoon**

Onthullend, realistisch,

Verbazing, schrik en verontwaardiging, zijn enkele emoties die bij mij opkwamen tijdens het lezen van het realistisch geschreven en op waarheid beruste verhaal “Gesloten gezelschap” van thrillerschrijver Henri Patrik.

Op verzoek van de Bosnische autoriteiten ontplooidde de Europese Unie op 1 januari 2003 de *European Union Police Mission* (EUPM), met als doel een duurzame politiestructuur tot stand te brengen, die aan de Europese en internationale normen voldoet. Men richtte zich voornamelijk op de openbare orde en veiligheid, criminaliteitsbestrijding en berechting. Deze taak werd uitgevoerd door integere medewerkers.

Is dat altijd zo?

Houden sommige goed betaalde hulpverleners vooral zichzelf in stand?

Patrick Depreitere, de persoon die als hulpwerker bij de Europese Unie heeft gewerkt en wier belevenissen de auteur hebben geïnspireerd dit verhaal te schrijven, had ruim tien jaar nodig voor hij besloot zijn ervaringen te vertellen. Was hij bang voor de lange arm van de Europese Unie? Zelfs nu is hij nog niet gerust op de gevolgen van zijn openhartigheid.

In “Gesloten gezelschap” vertelt de auteur hoe de corruptie Jasons baan bij EUPM heeft gekost en bijna zijn huwelijk vernietigd.

Met ongeloof heb ik er kennis van genomen hoe hooggeplaatste ambtenaren zich zo hebben gedragen dat ze chantabel zijn en hoe samenzweerders daarvan gebruik hebben gemaakt.

Henri Patrik heeft de werkelijkheid met “Gesloten gezelschap” op een vlot leesbare wijze onthullend neergezet.

Frans Esselink, auteur

De auteur

22 november is een bijzondere datum voor mij geworden. Het begon in 1963 toen Kennedy doodgeschoten werd door een of meerdere sluipschutters. Ik was toen twaalf jaar oud en zal die tv-beelden nooit meer vergeten. Vooral omdat deze datum me blijft achtervolgen...

Op 22 november 2002 verlies ik mijn baan; ik ben het slachtoffer geworden van een complot. Drie jaar later op dezelfde datum sterft mijn vader onder verdachte omstandigheden in het ziekenhuis.

Op 22 november 2012 begin ik mijn ervaring met vluchtelingen als militaire hulpverlener en waarnemer bij de EU op papier te zetten waardoor ik de wet van de stilte doorbreek. Geen makkelijke beslissing. Hoe kan dat ook, als je je intiemste geheimen en gevoelens blootlegt voor een groot publiek. Gebeurtenissen die al tien jaar tot de geschiedenis behoren en die me 's nachts soms brutaal wakker schudden.

Ooit geloofde ik in een betere wereld. Tot ik bijna vier jaar in de Balkan vertoefde waarvan ik twee jaar bij de Europese Unie diende. Daar ontdekte ik tot mijn schrik dat de eenentwintigste eeuw geen rijkdom zou brengen, zoals de EU-bonzen graag verkondigen, maar catastrofes, oorlogen en armoede. De overbevolking met massa-immigratie tot gevolg, de verwarming van de planeet en de uitputting van onze energiebronnen zijn feiten die met mooie woorden niet van de tafel kunnen geveegd worden. Over een vijftal decennia zal het wereldbeeld drastisch veranderd zijn, met een wereldbevolking van zo'n 12 miljard mensen. Welvaart zal uitsluitend weggelegd zijn voor een minderheid die zijn privileges met alle middelen zal verdedigen. De *Nieuwe Wereldorde* is geen waanidee meer.

Oligarchen nemen het bewind over Europa in handen. Hun waanideeën zijn gebaseerd op de pseudowetenschappelijke verslagen van pro-Eurabia-lobbyisten. Zo blijven linkse EU-oligarchen hun objectief *Verenigd Multicultureel Europa* met alle macht doorzetten, bereid om elk nationaal gevoel te onderdrukken en te vernietigen, terwijl de eigen cultuur als onbestaand en voorbijgestreefd wordt afgedaan en door een andere cultuur moet worden vervangen. Ik weet dat velen dit als populistische onzin zullen betrachten, maar wie eerlijk met zichzelf wil zijn en ogen in zijn kop heeft, zal tot dezelfde conclusie moeten komen.

Mijn tijd zit er bijna op, maar voordat ik voor altijd mijn ogen sluit moet ik eerst de laatste pagina omdraaien van een verhaal dat tien jaar van mijn leven heeft overheerst. Het is een eerlijke biecht aan vrouw en kinderen die het nog steeds moeilijk hebben met wat er toentertijd met mij is gebeurd. Een gevoelig thema dat jarenlang als een onweerswolk boven mijn gezin is blijven hangen.

Op 22 november 2012 pak ik het bestofte dossier uit de kast en leg het naast mij op het bureaublad. Eigenlijk staan alle gebeurtenissen onuitwisbaar in

mijn geest gegrift en telkens als ik deze documenten lees, laat een immense woede in me op. Honderden pagina's informatie. Brieven en getuigenissen als materieel bewijs van een enorme onrechtvaardigheid. Spreken over een complot is geen overdrijving.

Ooit moet iemand dit verhaal aan het publiek vertellen.

Ik leun achterover tegen de verende leuning van mijn computerstoel. Het duurt wel even voordat de film op gang komt en de onvergetelijk pijnlijke taferelen aan mijn geestesoog voorbijflitsen. Heel snel verdwaal ik in sombere herinneringen die me nog geregeld slapeloze nachten bezorgen.

Altijd weer dezelfde vraag flitst door mijn hoofd. Hoe is het mogelijk dat ik door humaan te zijn in een dergelijke situatie terecht kon komen?

Het begon aan het einde van mijn loopbaan toen ik, om eens iets anders te doen dan computerprogramma's schrijven, een aantal cursussen ging volgen en aansluitend op uitzending vertrok naar de Balkan. Ik was het beu geworden steeds opnieuw te moeten horen dat een voorbeeldig officier minstens één keer in zijn loopbaan op uitzending moest.

Deze opdracht zou de apotheose zijn van een avontuurlijk en boeiend leven naar het *ieder-voor-zich-grondbeginsel* in een consumptiemaatschappij waarin ik zozeer met mezelf bezig was dat ik weinig aandacht had geschonken aan wat er in de wereld gebeurde. De Golf- en de Balkanoorlog hadden me nimmer geïnteresseerd en zoals zo velen leefde ik opgesloten in een virtuele cocon beheerst door bits en bytes. Het ontwaken uit een lange winterslaap was brutaal toen ik ontdekte wat er werkelijk om me heen gebeurde. Mijn hele loopbaan leek me plotseling zo onbeduidend en betekenisloos. Wat had ik werkelijk van mijn leven gemaakt?

Ik vertrok met een onzeker gevoel naar Bosnië en kwam in Banja Luka bij een Britse divisie als verbindingsofficier. Ik kwam er in contact met talrijke mensenrechtenorganisaties en bezocht vluchtelingenkampen. Snel ontdekte ik van nabij tot welke gruweldaden de mens in staat is.

Maar alles wat ik ooit op de beeldbuis had gezien over de werking van de hulporganisaties leek opeens gezichtsbedrog te zijn. Een flinke morele klap die mijn kleinburgerlijke ogen wijd opende.

Na bijna een jaar lang tot de Britse divisie te hebben behoord, keerde ik naar mijn land terug om er te genieten van zestig dagen vakantie. Maar die welverdiende rust ontsnapte me toen de Kosovo-oorlog uitbrak. Mijn vaderland rekende op mijn ervaring om aan de hele wereld onze empathie te tonen voor de Kosovaarse slachtoffers. En tevens kregen de Para's weer een opdracht in een oorlogsgebied.

SOS. De Servische provincie *Kosovo* stond in vuur en vlam!

Ik vulde mijn koffers en vloog op aanvraag van de Albanese regering naar een van de armste landen van Europa om vluchtelingenorganisaties uit hun verlegenheid te helpen. Volgens mijn operatieorder kon UNHCR het alsmaar groter wordende vluchtelingenprobleem niet meer aan.

Deze keer zag ik van dichtbij wat burgeroorlogen aanrichten. Nimmer zal ik de getraumatiseerde gezichten van duizenden vluchtelingen vergeten die na

dagen marcheren de grens waren overgestoken en die als een kudde vee op de grote markt in Kukes verzameld stonden. Vrouwen met baby's en kinderen, zwangere vrouwen, oudjes.

Weinig jongemannen. Die streden om hun land te bevrijden.

Tijdens die opdracht ontdekte ik wat de gewone burger in zijn huiskamer op de tv nimmer te zien kreeg. De media produceerden aan de lopende band emotioneel aansprekende beelden. Uitstekende propaganda met als hoofddoel *donors motiveren*. Maar de verslaggevers toonden niet alles, of niet altijd alles in de juiste context, wellicht zonder te beseffen dat ze gemanipuleerd werden.

Alleen als je achter de schermen ging kijken, ontdekte je de verborgen agenda's. Opeens maakte ik kennis met hulpverleners die schandalig veel verdienden, en ik begon die humanitaire organisaties als grote multinationale bedrijven te zien. Tot mijn verbazing behoorden niet de vluchtelingen tot hun hoogste prioriteit, maar hun eigen structuur. Een VN-medewerker wordt rijkelijk betaald, maar een vluchteling krijgt zelden de benodigde *dringende* hulp. Om fondsen te beïnvloeden gaven statistieken een gemanipuleerd beeld van de werkelijke situatie. Niet diegenen die hulp het dringends nodig hadden, maar degenen voor wie de media de meeste aandacht toonden, kregen die hulp.

Ik herinner me hoe United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) de terugkeer van vluchtelingen naar Kosovo tien dagen uitstelde omdat ze eerst de blauwe bussen die door *Danish Refugee Council* (DRC), waren geschonken, in het wit moesten schilderen. Het terugbrengen van de vluchtelingen naar Kosovo was blijkbaar een bijzaak, want het belangrijkste was dat iedereen kon zien dat ze door UNHCR werden teruggebracht! Wat maakte het de terugkerende Kosovaren uit of die bussen nou blauw of wit waren. In ieder geval waren ze het dankbare onderwerp waarmee publiciteit werd gemaakt.

Ik verstuurde met veel sarcasme een rapport daarover naar het hoofdkwartier, maar reactie bleef uit. En ik stelde nog meer verbazingwekkende feiten vast die nimmer aan de gewone burger werden verteld, noch door de media vermeld. Wie hulporganisaties kritiseert, maakt zich niet populair en haalt zich de woede van de publieke opinie op zijn hals. *Hoe durft iemand deze organisaties, die zoveel goeds doen, te bekritisieren*, zullen politici en hoge bonzen van getroffen organisaties vol verontwaardiging uitroepen.

Ik geef toe dat die rijkelijk betaalde, en in de best mogelijke hotels logerende VN-medewerkers, alsnog onmisbaar blijven. Zonder hen zou het leven van alle vluchtelingen een nog grotere hel zijn. Wat niet wegneemt dat de verhouding tussen wat ingezameld wordt en wat effectief naar de vluchteling gaat zo klein is dat zelfs de vrijgevigste mens bedenkingen krijgt.

Bij elke nieuwe *humanitaire opdracht* kreeg ik de goede raad om niet emotioneel betrokken te raken. *De ellende van het volk moet je zakelijk*

bekijken en geen gevoelens laten blijken, galmen nu nog de woorden door mijn hoofd.

Na twee uitzendingen die me in het totaal anderhalf jaar met vluchtelingen in contact hebben gebracht, weet ik dat een *goed* mens onmogelijk de ogen kan dichtknijpen voor de menselijke ellende. Maar als ik dat als militair toen had uitgesproken, zou de een of andere *op-zijn-wapen-verliefde-ijzervreter* mij met zekerheid hebben aangeraden om het leger te verlaten. Helemaal ongelijk hebben ze niet, want heel wat verhalen waren overdreven en werden als emotioneel wapen ingezet om de publieke opinie te beïnvloeden. Een niet te onderschatten wapen dat door alle partijen om diverse redenen wordt gebruikt om de bevolking in het Westen te beïnvloeden, Moet een *militair* harteloos zijn?

Er zijn omstandigheden waarbij *twijfelen* de *dood* kan betekenen. Alles hangt af van het soort opdracht. In een humanitaire opdracht, ook als militair, mag men niet meer als militair denken. Men moet objectief blijven en geen enkele partij bevoordelen.

Echter, in een militair conflict, in een oorlog, worden *goed* en *kwaad* door politici bepaald. De ene partij moordt voor zijn vrijheid, en de andere om aan de macht te blijven. De overwinnaar is de *goede*, de verliezer de *slechte*. De moorden van de *overwinnaar* zijn heldedaden, die van de *verliezer*, oorlogsmisdaden. Maar raad nu eens welke van beide partijen de internationale steun zal krijgen als de werkelijke *boosdoener* de oliebronnen, diamant- en uraniummijnen controleert. Definities *goed* en *slecht* veranderen in functie van de interesses, zowel die van de strijdende partijen als die van de ondersteunende mogendheden. Wie vandaag je vijand is, kan morgen je vriend zijn, of andersom. Dat beslissen altijd de politici; over *goed* en *kwaad* wordt beslist aan de onderhandelingstafel! Wat nooit verandert zijn de slachtoffers, meestal gewone burgers. Zij betalen een hoge tol voor de waanzin van hun politici.

Toen ik na al die leerzame ervaringen mijn mening over humanitaire opdrachten begon te herzien, was ik vader van twee kinderen en telde ik meer dan dertig jaren dienst, was officier en had al heel wat meegemaakt. Nee, ik ben geen geval voor een psychiater, noch lijd ik aan posttraumatische stressstoornis, zoals sommigen graag willen laten geloven. Maar ongeacht wat die heren beweren om het effect van mijn woorden te temperen, kan ik me niet voorstellen dat een vader zomaar de emotionele knop kan omdraaien als hij door vluchtelingenkampen wandelt en honderden kinderen tegen het lijf loopt van wie velen hun ouders of andere familieleden hebben verloren. Of hoe kan een *goed* mens stoïcijns toezien als een groep soldaten een paar onschuldige burgers neerschieten? Wat is nog de zin van *militair zijn* als iemand voor je ogen de conventies van Genève misacht, maar het je verboden is hem tegen te houden? *The rules of engagement!* *Het mandaat* verbiedt hulp te bieden en je bent verplicht om die conventies tijdelijk te misachten. Je bent een gewapende getuige, maar

je moogt je wapen niet gebruiken. Dan stelt zich de vraag: *Is iemand die toekijkt zonder hulp te bieden aan iemand in nood niet even schuldig?*

Begin 2001 vertrok ik met gemengde gevoelens voor een ultieme opdracht bij de Europese Unie. De militaire loopbaan lag daarmee voorgoed achter mij, ofschoon ik virtueel dat plunje nog onder een witte tuniek droeg.

Anderhalf jaar bij de *European Union Monitoring Mission* gevolgd door een onvergetelijke periode bij *European Union Police Mission* Planning team.

Mijn gedachten dwalen af.

Een melancholisch gezicht kijkt me beschuldigend aan.

Toen ik in 2001 in het vliegtuig stapte dat me naar Sarajevo moest brengen, verliet duizenden kilometers verder in Noordoostelijke richting een jonge vrouw per auto haar land om in Oostenrijk te gaan werken. We kenden elkaar niet, hadden ver uiteenlopende redenen om naar het buitenland te vertrekken en onze eindbestemming was verschillend.

Toch zouden onze wegen zich kruisen...

Henri Patrik,

22 november 2012

Proloog

Butmir, Sarajevo 2000. Jean Lamy stak zijn ID-kaart terug weg, groette de wacht en haastte zich doorheen de smalle passage die aan weerszijden met een metalen roosternet was afgebakend. Vijftig meter verder glipte hij voorbij het afsluitpoortje, verliet het militaire kamp Butmir en liep met grote stappen naar de wachtende taxi. Hij schoof op de plaats naast de chauffeur, lachte hem vriendelijk toe en zei: ‘Ilidza.’

Jean keek nog eens over zijn schouder door de achterruit, maar zag niets verontrustends. Bijna onmerkbaar slaakte hij een zucht van verlichting. Wat kon er eigenlijk verkeerd gaan? De dienst was voorbij en hij was in burger, een voorrecht dat weinig officieren hadden. Na de vergadering op de Afdeling Operaties met de chefs van de interventieploeg *Doom*, was hij zo snel mogelijk naar zijn wooncontainer gelopen om zich om te kleden. Hoewel hij zonder enig probleem ook in uniform het kamp had kunnen verlaten, verkoos hij om zo discreet mogelijk tewerk te gaan.

De chauffeur was een vijftiger met een typisch Slavisch, hoekig gezicht met dikke wenkbrauwen, haakneus en vlezige mond. Hij droeg een verkreukte bruine broek en een geruit sporthemd dat dringend aan een wasbeurt toe was. Maar Jean had andere zorgen dan zich druk te maken over de gebrekkige hygiëne van de man.

‘*Kamo zelite ici?* – Waar wil je naartoe?’ vroeg deze met de hese stem eigen aan de kettingroker. De wijs-en middelvinger waren donkerbruin gekleurd van de nicotine.

‘*Miami bar, ali trebali biste iduci uz aerodrom* – Miami bar, maar je moet langs de luchthaven voorbij.’

‘*Dobro* – Okay.’ Er speelde een lichte grijns op het gezicht van de oudere man, toen hij gas gaf en de brede laan opreed.

Waarschijnlijk denkt hij dat ik naar de meiden ga.

Jean sprak de lokale taal meer dan behoorlijk en dat was ook de reden waarom hij die post bij de *Black Tigers* had gekregen. Aanvankelijk had hij zich nooit afgevraagd waarom dat multinationalaal bataljon nergens op een organigram voorkwam terwijl het door een Amerikaanse generaal bevolen werd wiens file enkel voor een handvol hooggeplaatste functionarissen in het Pentagon toegankelijk was. Onwillekeurig voelde Jean een koude

rilling langs zijn rug lopen telkens als hij aan deze schrikaanjagende bevelvoerder dacht, zijn directe chef die hij ervan verdacht hem niet in zijn hart te dragen.

Zou hij iets vermoeden?

Deze kolossale vijftiger was een oorlogsveteraan die de eerste Golfoorlog als kolonel had meegemaakt en die vervolgens special voor deze functie werd uitgekozen omwille van zijn eigenzinnig karakter en speciale verhoormethodes. Lamy was ervan overtuigd dat hooggeplaatste personen de oorlogsveteraan deze functie hadden gegeven om hem uit de handen te houden van bepaalde mensenrechtenorganisaties die al te veel belangstelling hadden getoond voor zijn daden in Irak. Na zijn opdracht ginder was hij als van de aardbodem verdwenen; hij stond in geen enkele personeelsregister geregistreerd. Nationale veiligheid, gesneuveld in de woestijn. Zijn personeelsakte had zich in rook opgelost en Jean betwijfelde of zijn naam echt was.

Brigadegeneraal Dugan Hunsville was een imponerende kerel van bijna twee meter, breedgeschouderd en gespierd door dagelijkse trainingen van twee uur in de powertrainingszaal of het zwembekken. Zijn hoekig gezicht, dikke zwarte wenkbrauwen, groene ogen, scherpe neus en gladgeschoren schedel gaven hem een schrikaanjagend uitzicht. Weinig personen weerstonden zijn doordringende blik meer dan vijf seconden.

Jean wist dat de generaal richtlijnen kreeg zowel van het Internationaal Gerechtshof als van de Speciaal Afgevaardigde van de Secretaris-Generaal. *Als hij er ooit achter komt wat ik hier werkelijk doe, kan ik best honderden kilometer ver weg zijn*, dacht hij en een huivering doorvoer zijn lichaam. De afwezigheid van de generaal op de vergadering had hem verontrust. Dat was nog nooit voorgekomen.

Als chef van het departement inlichtingen hield Jean zich uitsluitend met het verzamelen van informatie bezig, maar generaal Hunsville kreeg steeds een kopij van ieder rapport dat door om het even welke bron op het terrein aan het hoofdkwartier werd overgemaakt. Zijn agenten waren hoofdzakelijk Bosniakken die vooral in de *Republika Srpska* opereerden. Al werkte hij nauw samen met majoor Brisant, chef operaties en coördinator van de verschillende interventieploegen die oorlogsmisdadigers moesten gevangennemen, nam hij nooit deel aan de nachtelijke raids.

Zonder dat Jean het gemerkt had, waren ze de luchthaven voorbereiden en bevonden ze zich op het draaipunt *Stup*, waar de

taxi links afboog richting *Ilidža*. Jean wierp opnieuw een nerveuze blik naar achteren. Niemand volgde hen.

Het verkeer was drukker geworden. De rijstijl van de zwijgzame chauffeur leek helemaal niet op die van de meeste van zijn collega's die zich wild doorheen het verkeer slalomden en alle verkeersbeperkingen misachtten.

Het was nog vroeg in middag, amper halfzes en Jean vroeg zich af of de club al open was. Nu ja, hij wist dat hij mocht bellen en de vastgelegde code gebruiken. Wat hij deed, bezorgde hem nachtmerries, maar wat kon hij anders doen? Ze hadden hem in hun macht en hij had weinig keus, wilde hij zijn loopbaan niet verliezen. Ze reden over de brug van de *Zeljeznica* en sloegen linksaf aan de rode lichten. Even later passeerden ze het vroegere SFOR-hoofdkwartier. Ze bleven vijf minuten de *Hranicka cesta* volgen, sloegen rechtsaf en bevonden zich op een verlaten landweg.

Jean controleerde opnieuw of hij werd gevolgd, maar niemand draaide de landweg op. Voor het eerst sinds hij Butmir had verlaten, voelde hij zich gerustgesteld. Hij ademde eens diep in en uit.

Ik had hen moeten bellen.

Maar telefoneren leek hem gevaarlijker dan persoonlijk de boodschapper te spelen. Hij wist dat alle mobiele telefoons van het personeel door de Britten werden afgeluisterd. Telefoneren betekende zo goed als zelfmoord.

De weg liep in het midden van een groene vlakte en slingerde zich doorheen onbewerkte akkers. Binnen enkele ogenblikken zouden ze de onzichtbare grens met de Servische Republiek overschrijden. Na een lange linkse bocht schrok hij zich een bult. Ongeveer driehonderd meter verderop stond een olijfgroene landrover met zwarte vlekken dwars over de weg.

De taxichauffeur vloekte iets binnensmonds en vertraagde.

'Kontrola,' siste hij.

Jean zag twee gecamoufleerde mannen voor het voertuig staan. De ene hield een automatisch wapen voor de borst, maar de andere had zijn handen op de rug.

Wat doen die hier?

Tevens had hij opgemerkt dat de twee tot de *Zwarte Tijgers* behoorden want ze droegen de camouflagepakken met de kleuren die veel gelijkenis vertoonden met die van de Nederlandse pakken. Toen de taxi tot op een tiental meter naderde, viel het hem op dat alle mannen bivakmutsen droegen, zoals ze deden als ze in opdracht een raid tegen gezochte oorlogsmisdadigers uitvoerden.

Wat heeft dat verdomme te betekenen?

‘Zaustaviti – Stilstaan,’ schreeuwde de man zonder wapen. Hij hief nonchalant een hand omhoog en hield de ander achteloos op zijn rug. Jean vroeg zich af of ze de Federatie al hadden verlaten.

Ze moeten me toch herkennen.

Toen de taxi stil stond, overwoog Jean wat hij het beste kon doen of niet doen.

‘Nema problema, to su ljudi iz moje jedinice – geen probleem, dit zijn mannen van mijn eenheid,’ probeerde hij de chauffeur gerust te stellen en hij stapte uit.

‘Ostani gdje si - Blijf waar je bent,’ beval de man zonder wapen op scherpe toon.

‘I am major Lamy, G2 of the Black Tigers...Ik ben majoor Lamy, G2 van de Zwarte tijgers,’ zei hij luid.

‘En wat doe je hier, majoor?’ vroeg de man nu ook in het Engels.

‘Ik bezoek vrienden.’

‘Zozo, je bent dus een vriend van de Miami?’ vroeg de man op barse toon. Jean kende alle personen van het bataljon, maar deze stem zei hem niets.

‘Wat bedoel je?’

‘Majoor Lamy, je bent een schande voor je land! Denk je werkelijk dat we niet weten waarom je hier bent? De vergadering was een idee van onze ouwe...’

Hunsville, schoot het door Jeans hoofd. Tevens begreep hij dat hij in een valstrik was gelopen. Deze mannen hadden op hem gewacht.

‘Waarom heb je dat gedaan?’ vroeg de gemaskerde bars. Zijn rechterhand kwam nu vanachter de rug tevoorschijn en daarin herkende Jean tot zijn ontsteltenis een Glock met geluidsdemper.

Verdorie, ik heb mijn wapen niet bij!

Niemand hoefde hem uit te leggen wat er nu stond te gebeuren. Hij was een ervaren inlichtingendienstofficier, werkte in een schemerorganisatie. Hij bestond niet eens.

De gemaskerde naderde nog een stap. ‘Dus jij bent de informant.’

‘Hoe bedoel je? Ben je gek geworden? Ik heb een opdrachtgever net als jullie, maar die van mij is niet de ouwe. Je weet niet wat je doet!’

Hoe was het mogelijk dat de verschillende departementen van elkaar niet wisten wat ze deden.

‘Wij weten heel goed voor wie je werkt, majoor. Tot nu toe gingen we allen akkoord, maar de politieke situatie is aan het veranderen en jij bent daar nu de dupe van.’

Dat kon toch niet. Ook hij werkte voor een Europese regering. Hij

was geen spion noch verrader. Toch niet in de letterlijke betekenis van het woord. Hij handelde in opdracht. Verhinderen dat Mladic en Karadzic werden aangehouden.

Belgrado heeft het met de EU op een akkoord gegooid.

Veel tijd om daarover na te denken kreeg hij niet.

De man naderde tot op twee passen en richtte de loop van de donkere Glock op zijn borst.

‘Met de groeten van de Ouwe,’ siste de man.

Jean hoorde niet eens het ploffende geluid.